

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobce: **ČSS, z. s. – sportovně střelecký klub Rožnov**, se sídlem Rožnovská 925, Zubří, zast. JUDr. Patrikem Novosadem, advokátem se sídlem Králova 1283, Valašské Meziříčí, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Ing. I. O., II) město Rožnov pod Radhoštěm, se sídlem Masarykovo náměstí 128, Rožnov pod Radhoštěm, III) Ing. I. D. a IV) M. D., V) C. Š., VI) Z. M., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023, č. j. KUZL 64863/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 11. 2024, č. j. 65 A 64/2023-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Od poloviny 50. let 20. století se v blízkosti Rožnova pod Radhoštěm, v místní části Dolní Paseky, v ulici Putýrky nachází areál venkovní střelnice. V roce 1984 vydal Městský národní výbor v Rožnově pod Radhoštěm stavební povolení na stavbu „Rekonstrukce střelnice na Putýrkách“. V roce 1999 bylo vedeno kolaudační řízení, jež však bylo přerušeno z důvodu zjištění závad bránících užívání stavby. Tyto závady se žalobce, jakožto vlastník pozemku parc. č. 2666/3 v k. ú. Rožnov pod Radhoštěm a provozovatel uvedené střelnice,

pokusil odstranit vybudováním betonových záchytných clon, jež by umožnily následně překvalifikovat střelnici z otevřené na krytou. Uvedené clony ale nebyly součástí původního povolení, žalobce je vybudoval bez povolení stavebního úřadu, jenž zahájil řízení o odstranění těchto staveb podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Nadto byl v roce 1999 rozhodnutím Okresního ředitelství Policie ČR Vsetín provoz této střelnice přerušen a dosud nebyl obnoven. Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o zastavení sedm let trvajících řízení o dodatečném povolení stavby spočívající ve zřízení záchytných clon, jež měly umožnit změnu kvalifikace této střelnice z otevřené na krytou.

[2] Městský úřad Rožnov pod Radhoštěm (dále jen „stavební úřad“) usnesením ze dne 11. 5. 2023, č. j. MěÚ-RpR/039385/2023, zastavil řízení o žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby nazvané *„Zařízení a stavební úpravy v areálu střelnice Putýrky pro změnu otevřené střelnice na krytou, která spočívá ve vybudování záchytných clon“* na pozemku parc. č. 2666/3 v k. ú. Rožnov pod Radhoštěm, pro podstatné vady žádosti bránící pokračování v řízení. Žalobce stavebnímu úřadu i přes opakované výzvy nedoložil kompletní projektovou dokumentaci. Mimo jiné scházel popis aktuálního stavu balistických clon a betonového plotu v areálu střelnice. Žalovaný výše označeným rozhodnutím ze dne 19. 7. 2023 nevyhověl odvolání žalobce a potvrdil usnesení stavebního úřadu. Žalovaný považoval za vadu bránící pokračování v řízení rozpor projektové dokumentace stavby se znaleckým posudkem doc. Ing. Skoupého co do tloušťky plotové stěny z betonových prefabrikátů.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví citovaným rozsudkem zamítl. Krajský soud předně poznamenal, že v případě přezkumu rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání proti usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, byl oprávněn posuzovat výhradně důvodnost tohoto zastavení řízení. Stavebnímu úřadu vytkl, že chybně odkázal na přílohu č. 4 (namísto přílohy č. 5) vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, upravující rozsah a obsah projektové dokumentace. Vzhledem k faktické shodě náležitostí v obou přílohách však krajský soud tuto vadu nepovažoval za relevantní. Při posuzování náležitostí žádosti o dodatečné povolení vycházel především ze zákonné úpravy § 129 odst. 2 a § 111 stavebního zákona.

[4] Krajský soud zopakoval, že předmětem žádosti o dodatečné povolení byla stavba (betonové záchytné clony) již z části postavená. Dodal, že se jednalo o řízení o nařízení odstranění stavby. Stavební úřad žalobce dle krajského soudu důvodně vyzval k doplnění projektové dokumentace o údaje související s balistickou bezpečností střelnice (z důvodu proměnlivosti tloušťky existujících betonových clon). S odkazem na textovou část projektové dokumentace krajský soud konstatoval, že žalobce nevyhověl ani přes opakované výzvy požadavku stavebního úřadu.

[5] Následně potvrdil závěry stavebního úřadu i žalovaného, kteří neshledali důvod pro zadání revizního znaleckého posudku, kvůli existenci protichůdných závěrů znalců doc. Ing. Skoupého a Ing. Jedličky. Vysvětlení požadavku ověření balistické odolnosti reliéfních betonových desek znalcem Ing. Jedličkou považoval krajský soud za přesvědčivé. Naopak tvrzení doc. Ing. Skoupého, že projektová dokumentace nevyžaduje opravu chybně uvedeného parametru stavby, není dle krajského soudu relevantní. Správnost projektové

pokračování

dokumentace totiž posuzuje stavební úřad [§ 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona]. Závěrem potvrdil, že klíčovým důvodem zastavení řízení bylo neuvedení projektové dokumentace stavby do souladu se skutečnostmi popsány shodně oběma znalci. Potvrdil tím usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení a navazující rozhodnutí žalovaného.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika žalobce

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítá vady rozsudku z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] Stěžovatel s odkazem na znalecký posudek doc. Ing. Skoupého nesouhlasí s tvrzeními žalovaného a trvá na tom, že provedl stavební práce související s balistickou ochranou v souladu s projektovou dokumentací. Požadavek na provedení balistických zkoušek označil stěžovatel za šikanózní, neboť vzhledem k jasnému obsahu znaleckého posudku a provozního řádu nebyly zkoušky potřebné.

[8] Dále vyčítá krajskému soudu, že se velmi podrobně zabýval technickým hlediskem tloušťky železobetonových stěn, které však mají sloužit pouze k zachycení případných odražených střel. Ze znaleckého posudku doc. Ing. Skoupého jednoznačně plyne, že při provozu střelnice se střelí do zachytného valu. Stěžovatel je přesvědčen, že při dodržení provozního řádu zpracovaného tímto znalcem je střelnice schopná bezpečného provozu. Opačný názor, který mimo jiné zastává znalec Ing. Jedlička ve svém posudku, není souladný s provedeným dokazováním.

[9] Stěžovatel dále v kasační stížnosti vyčítá stavebnímu úřadu i žalovanému, že zohlednili pouze znalecký posudek Ing. Jedličky, aniž by se blíže věnovali provoznímu řádu a posudku doc. Ing. Skoupého. Tím dle stěžovatele nevypořádali celý předmět řízení. Správní orgány měly při existenci dvou rozporných posudků nechat vypracovat revizní znalecký posudek či zajistit konfrontaci obou znalců. Stěžovatel nadále trvá na tom, že pro dodatečné povolení stavby předložil relevantní důkazy. Okrajově poznamenává, že dřívější starosta Rožnova pod Radhoštěm (nynější hejtman Zlínského kraje) Ing. Holíš je odhodlán udělat vše pro ukončení provozu střelnice. Závěrem stěžovatel vyjádřil prostý nesouhlas s odůvodněním rozsudku krajského soudu (konkrétně s jeho body 35 až 38).

[10] Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že důvodem zastavení řízení byla neúplná projektová dokumentace, jež bránila vydání dodatečného povolení stavby. Podle žalovaného nebylo třeba zpracovávat další znalecké posudky ani provádět konfrontaci znalců. Žalovaný trvá na tom, že odvolací řízení vedl zákonným způsobem, dostatečně zjistil skutkový stav věci a své rozhodnutí přesvědčivě zdůvodnil. Navrhuje, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[12] Stěžovatel ve své replice uvedl, že problémy ohledně provozu střelnice nastaly v okamžiku, kdy osoba zúčastněná na řízení [dále jen „OZNŘ“] VI) získala stavební povolení na stavbu rodinného domu v blízkosti střelnice. Její provoz byl podle stěžovatele zastaven v důsledku účelové stížnosti OZNŘ VI). Stěžovateli prý navíc soudy nevyhověly, neboť nebyl uznán jako OZNŘ, jelikož jeho nemovitost bezprostředně nesousedila

s pozemkem OZNŘ VI). Stěžovatel dále (slovy repliky) „*kategoricky nesouhlasí s tím, že projektová dokumentace nebyla ani přes opakovanou výzvu správního orgánu doplněna.*“ Opět zde odkázal na posudek doc. Ing. Skoupého, dle něhož je projektová dokumentace souladná se znaleckým posudkem. Dodává, že provozní řád vymezuje střelbu jen do záchytného valu, nikoliv do bočních či čelních záchytných clon.

III. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

[13] Ke kasační stížnosti se společně vyjádřily OZNŘ III) až VI). Jsou přesvědčeny, že střelnice nemůže být klasifikována jako krytá střelnice. Podle OZNŘ III) až VI) znalecký posudek doc. Ing. Skoupého, který stěžovatel považuje za hlavní důkaz, mnoho věcí popisuje neadekvátně. Jako příklad uvádí, že areál střelnice není oplocen a řádně zabezpečen. Znalec podle nich navíc nemůže svévolně rozhodovat o zařazení materiálu do tříd balistické odolnosti ochranných prostředků. Aktuální stav areálu střelnice nadto neodpovídá příslušným technickým normám. Podle posudku Ing. Jedličky byla v areálu zjištěna místa, kde může docházet k nebezpečnému úniku chybně vystřelených či odražených střel. Navrhují proto potvrzení rozsudku krajského soudu.

[14] OZNŘ I) se plně ztotožnila s obsahem vyjádření OZNŘ III) až VI). Střelnice dle ní nemůže splňovat podmínky kryté střelnice, pokud mohou být okolní pozemky ohroženy uniknuvší střelou. Podotkla, že v oblasti střelnice se již v současnosti nachází zástavba rodinných domů, cyklistické a turistické trasy. OZNŘ I) dále uvedla, že je vlastnící pozemku parc. č. XA, k. ú. R. pod R., který se nachází v bezprostřední blízkosti střelnice. Beze změny územního plánu, který blokuje právě stavba střelnice, jí není na daném pozemku umožněno zahájit individuální výstavbu. Závěrem navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a potvrzení rozsudku krajského soudu.

[15] OZNŘ II se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal, přistoupil tedy k posouzení kasačních námitek.

[17] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti nereaguje na závěry krajského soudu. Text kasační stížnosti je *de facto* totožný s dříve podanou žalobou, a to včetně překlepů (viz v druhém odstavci na straně 5 kasační stížnosti a předtím ve čtvrtém odstavci na straně 4 žaloby spojení „Ke znaleckému posudku 021-2/2021 vyhotoveným.“). Výjimku tvoří její předposlední odstavec, v němž však stěžovatel vyjádřil pouze prostý a nijak neupřesněný nesouhlas s body 35 až 38 odůvodnění rozsudku krajského soudu. Dále pak stručný třetí odstavec na straně 4 a první tři odstavce na straně 7 kasační stížnosti. Podle Nejvyššího správního soudu však ani v tomto jediném textu jdoucím nad rámec textu žaloby nejde o skutečné kasační důvody. Blíže totiž stěžovatel již neuvádí, v čem konkrétně s krajským soudem nesouhlasí.

[18] V tomto ohledu NSS připomíná skutečný význam institutu kasační stížnosti. Jedná se o mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu

pokračování

ve správním soudnictví. Základním smyslem kasačního řízení je možnost vést „*kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu*“, která může být více či méně zdařilá. Nejvyšší správní soud však dovodil, že musí být patrná alespoň nějaká snaha o reakci na jednotlivé argumenty krajského soudu a prezentaci těch nejpádnejších argumentů stěžovatele (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Slovy citovaného usnesení musí být z kasační stížnosti v nějaké míře zřejmé, že advokát stěžovatele rozsudek krajského soudu skutečně četl a v kasačním řízení bude pádně reagovat na jeho závěry. Dle Nejvyššího správního soudu to ale z nynější kasační stížnosti není dostatečně zřejmé.

[19] Podle judikatury NSS je „*žalobce povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti*“ (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Tyto závěry rozšířený senát vztáhl rovněž na formulaci důvodů kasační stížnosti, které musejí směřovat výhradně proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud dovodil, že posuzovaná kasační stížnost sice naplňuje formální požadavky, avšak po stránce materiální nemůže ohledně její převážné části obstát. Stěžovatel totiž podrazuje vady napadeného rozsudku pod kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., aniž by uvedl, v čem konkrétně shledává pochybení krajského soudu. Nejvyšší správní soud judikuje, že „*[p]okud jsou důvody ze znění kasační stížností seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením či tak učiní nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho to stěžovatel dovozuje, kasační stížnost ob stojí. Přitom argumentace proti právnímu posouzení jistě musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku*“ (rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50, č. 161/2004 Sb. NSS). Je patrné, že stěžovatel označil konkrétní zákonná ustanovení (§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.), avšak jeho kasační argumentace nijak nereaguje na odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatel totiž kasační stížností (shodně s žalobou) ve skutečnosti napadá toliko odůvodnění usnesení stavebního úřadu a rozhodnutí žalovaného. Ani strohé vyjádření nesouhlasu s konkrétními body odůvodnění rozsudku krajského soudu (viz předposlední odstavec kasační stížnosti) či kusá argumentace na str. 4 kasační stížnosti nemůže obstát jako odůvodnění kasační stížnosti.

[21] Stěžovatel v převážné části kasační stížnosti relevantně nereaguje na závěry krajského soudu (blíže viz jejich rekapitulaci v bodech [4] a [5] výše). K tvrzení krajského soudu, že stavební úřad stěžovatele důvodně vyzval k doplnění projektové dokumentace o údaje související s balistickou bezpečností střelnice z důvodu proměnlivosti tloušťky existujících betonových clon, stěžovatel pouze kopíruje tvrzení z žaloby, že podle znalce doc. Ing. Skoupého jsou stěžovatelem provedené stavební práce dostatečné z hlediska zajištění balistické ochrany střelnice a stavba je schopna bezpečného provozu. Tento znalec však nepracoval s proměnlivostí tloušťky existujících betonových clon. Stěžovatel dále nijak nepolemizuje se závěrem krajského soudu, že nevyhověl ani přes opakované výzvy požadavku stavebního úřadu na předložení dokumentace zachycující aktuální a plánovaný stav stavby. Krajský soud také považoval za přesvědčivé vysvětlení požadavku ověření

balistické odolnosti reliéfních betonových desek znalcem Ing. Jedličkou, přičemž vysvětlil, z jakého důvodu jsou pro něj přesvědčivé. K tomu stěžovatel opět pouze kopíruje tvrzení ze žaloby, že on se se závěry znaleckého posudku tohoto znalce neztotožňuje, protože opatření navrhovaná tímto znalcem jsou nedůvodná. Stěžovatel však nijak nevysvětluje, proč jsou konkrétní závěry krajského soudu o přesvědčivosti znaleckého posudku, uvedené v bodech 36 a 38 jeho rozsudku, chybné.

[22] Stěžovatel tak v převážné části pouze znovu opakuje žalobní argumentaci, aniž by jakkoliv polemizoval se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že převážná část kasační argumentace stěžovatele nijak nereflektuje argumentaci krajského soudu. Fakticky zopakovaná žalobní argumentace ovšem není schopna obstát proti konkrétním závěrům krajského soudu. Aby se Nejvyšší správní soud mohl zabývat správností závěrů městského soudu, musel by je stěžovatel relevantně zpochybnit. S ohledem na výše uvedené se tedy Nejvyšší správní soud blíže nezabýval tou stížní argumentací, která je shodná s argumentací žalobní. Tu považuje soud za nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 11. 2024, č. j. 2 As 321/2023-76, či ze dne 14. 11. 2024, č. j. 3 Afs 154/2023-48).

[23] V rozsahu zbývajících námitek pak NSS neshledal kasační stížnost důvodnou.

[24] Nejvyšší správní soud se zde krátce vyjádří k jediné relevantní „námitce“ uvedené nad rámec textu žaloby. Stěžovatel krajskému soudu vyčítá, že se velmi podrobně zabýval technickým hlediskem tloušťky železobetonových stěn, které však mají sloužit pouze k zachycení případných odražených střel. Nejvyšší správní soud v této souvislosti potvrzuje závěry krajského soudu a odkazuje na bod 38 napadeného rozsudku, v němž krajský soud uvedl, že stěžovatelova tvrzení lze zpochybnit minimálně ve vztahu k čelní betonové stěně, která byla vybudována nad čelním záchytným valem, tj. přímo ve směru palby. Nejvyšší správní soud zde ve shodě s krajským soudem zdůrazňuje, že klíčovým důvodem zastavení řízení o dodatečném povolení stavby bylo neuvedení projektové dokumentace stavby do souladu se skutečností popsanou v posudcích. Krajský soud v bodě 33 napadeného rozsudku podrobně rozebral, v jakých bodech stěžovatelem předložená projektová dokumentace nevyhověla požadavkům stavebního úřadu (zejména chybějící popis stávajícího stavu čelních balistických clon a betonového plotu), a v jeho bodě 34 zkritizoval, že projektová dokumentace ani po výzvách stavebního úřadu nijak neřeší, jak má být docíleno tloušťky betonových profilů 45 mm, když ve skutečnosti mají již realizované profily proměnlivou tloušťku od 15 mm do 45 mm.

[25] Nelze tudíž přisvědčit ani tvrzení stěžovatele, který soustavně odmítá, že by projektová dokumentace nebyla ani přes opakovanou výzvu správního orgánu doplněna. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, který s poukazem na relevantní pasáže textové části projektové dokumentace dospěl k závěru, že stěžovatel dosavadní stav čelních balistických clon a betonového plotu nepopsal dostatečně (viz bod 33 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud potvrzuje rovněž závěr krajského soudu, který požadavek na ověření balistické odolnosti použitých betonových desek (vzhledem k jejich proměnlivé tloušťce) nepovažoval za zbytečný či šikanózní. Stěžovatel v tomto bodě kasační stížnosti sice vykračuje z pouhého kopírování žaloby, nicméně ani těmito námitkami nevznáší nic, s čím by se již krajský soud ve svém rozsudku nevypořádal.

pokračování

[26] K tvrzení stěžovatele, že provedené stavební práce (související s balistickou ochranou) jsou v souladu s projektovou dokumentací a provedení balistických zkoušek je nadbytečné, již krajský soud v napadeném rozsudku správně uvedl, že stěžovatel v projektové dokumentaci ponechal nepravdivý údaj o skutečné tloušťce betonových clon. Nutno podotknout, že stěžovatel byl opakovaně stavebním úřadem vyzván, aby požadovaným způsobem doplnil projektovou dokumentaci, a to nikoliv pouze o znalecký posudek doc. Ing. Skoupého. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, který s poukazem na relevantní pasáže textové části projektové dokumentace dospěl k závěru, že stěžovatel dosavadní stav čelních balistických clon a betonového plotu nepopsal dostatečně (viz bod 33 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud potvrzuje rovněž závěr krajského soudu, který požadavek na ověření balistické odolnosti použitých betonových desek (vzhledem k jejich proměnlivé tloušťce) nepovažoval za zbytečný či šikanózní. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod odchýlit se od závěrů krajského soudu, který na stěžovatelovy argumenty již dostatečně reagoval.

[27] Krajský soud se dostatečně vypořádal také s argumentací stěžovatele, dle níž je při dodržení provozního řádu zpracovaného doc. Ing. Skoupým střelnice schopna bezpečného provozu. Vzhledem k tomu, že v projektové dokumentaci byly zjevné nedostatky, zejména z hlediska aktuálního stavu a tloušťky betonových stěn, nemohly dle krajského soudu správní orgány dospět k závěru o bezpečnosti střelnice. Tvrzení doc. Ing. Skoupého, obsažená v doplnění posudku předloženého stěžovatelem ve správním řízení, ohledně bezpečnosti použitého materiálu navíc krajský soud označil za obecná a nepřezkoumatelná (viz bod 38 napadeného rozsudku), což stěžovatel opět nijak nevyvrací, pouze v replice opakuje vyjádření znalce doc. Ing. Skoupého, že podle jeho názoru je předložená projektová dokumentace v souladu se znaleckým posudkem a není nutné ji doplňovat. Posouzení dostatečnosti projektové dokumentace však není úkolem znalce, ale stavebního úřadu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel prokazatelně i přes výzvy stavebního úřadu neopravil údaje v projektové dokumentaci, je namístě potvrdit závěry krajského soudu, včetně dřívějších rozhodnutí správních orgánů. K mimochodným stěžovatelovým tvrzením, týkajícím se údajných záměrů současného hejtmana Zlínského kraje Ing. Holíše, se NSS nebude vyjadřovat.

[28] Neupřesnil-li stěžovatel v čem konkrétně spatřuje pochybení krajského soudu, není úlohou NSS, aby za něj domýšlel kasační argumentaci a reagoval na skutečnosti zcela nad rámec skutečného obsahu kasační stížnosti. Dle názoru NSS krajský soud podrobně reagoval na všechny vznesené žalobní námitky, přičemž posuzoval výhradně to, zda byl dán důvod pro zastavení řízení o stěžovatelově žádosti o dodatečné povolení stavby v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Kasační stížnost, kromě jediné námitky, která byla výše vypořádána a zamítnuta, nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak nemohly být naplněny.

V. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu

nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

[31] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemají právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. března 2025

Pavel Molek
předseda senátu